

¹Having therefore these promises, dearly beloved, let us cleanse ourselves from all filthiness of the flesh and spirit, perfecting holiness in the fear of God.²Receive us; we have wronged no man, we have corrupted no man, we have defrauded no man.³I speak not this to condemn you: for I have said before, that ye are in our hearts to die and live with you.⁴Great is my boldness of speech toward you, great is my glorying of you: I am filled with comfort, I am exceeding joyful in all our tribulation.⁵For, when we were come into Macedonia, our flesh had no rest, but we were troubled on every side; without were fightings, within were fears.⁶Nevertheless God, that comforteth those that are cast down, comforted us by the coming of Titus;⁷And not by his coming only, but by the consolation wherewith he was comforted in you, when he told us your earnest desire, your mourning, your fervent mind toward me; so that I rejoiced the more.⁸For though I made you sorry with a letter, I do not repent, though I did repent: for I perceive that the same epistle hath made you sorry, though it were but for a season.⁹Now I rejoice, not that ye were made sorry, but that ye sorrowed to repentance: for ye were made sorry after a godly manner, that ye might receive damage by us in nothing.¹⁰For godly sorrow worketh repentance to salvation not to be repented of: but the sorrow of the world worketh death.¹¹For behold this selfsame thing, that ye sorrowed after a godly sort, what carefulness it wrought in you, yea, what clearing of yourselves, yea, what indignation, yea, what fear, yea, what

¹پس، ای عزیزان، چون این وعده‌ها را داریم، خویشتن را از هر نجاست جسم و روح طاهر بسازیم و قدوسیّت را در خدا ترسی به کمال رسانیم.
²ما را در دل‌های خود جا دهید. بر هیچ‌کس ظلم نکردیم و هیچ‌کس را فاسد نساختم و هیچ‌کس را مغبون ننمودیم.³این را از روی مذمت نمی‌گویم، زیرا پیش گفتم که در دل ما هستید تا در موت و حیات با هم باشیم.⁴مرا بر شما اعتماد کلی و درباره‌ی شما فخر کامل است. از تسلی سیر گشته‌ام و در هر زحمتی که بر ما می‌آید، شادی وافر می‌کنم.

شادمانی پولس

⁵زیرا چون به مکادونیه هم رسیدیم، جسم ما آرامی نیافت، بلکه در هر چیز زحمت کشیدیم؛ در ظاهر، نزاع‌ها و در باطن، ترسها بود.⁶لیکن خدایی که تسلی‌دهنده افتادگان است، ما را به آمدن تیطس تسلی بخشید.⁷و نه از آمدن او تنها بلکه به آن تسلی نیز که او در شما یافته بود، چون ما را مطلع ساخت از شوق شما و نوحه‌گری شما و غیرتی که درباره‌ی من داشتید، به نوعی که بیشتر شادمان گردیدم.⁸زیرا که هرچند شما را به آن رساله محزون ساختم، پشیمان نیستم، اگرچه پشیمان هم بودم زیرا یافتیم که آن رساله شما را اگر هم به ساعتی، غمگین ساخت.⁹الحال شادمانم، نه از آنکه غم خوردید بلکه از اینکه غم شما به توبه انجامید، زیرا که غم شما برای خدا بود تا به هیچ‌وجه زبانی از ما به شما نرسد.¹⁰زیرا غمی که برای خداست منشأ توبه می‌باشد بجهت نجات که از آن پشیمانی نیست؛ اما غم دنیوی منشأ موت است.¹¹زیرا اینک، همین که غم شما برای خدا بود، چگونه کوشش، بل احتجاج، بل خشم، بل ترس، بل اشتیاق، بل غیرت، بل انتقام را در شما پدید آورد. در هر چیز خود را ثابت کردید که در این امر می‌رأ هستید.¹²باری هرگاه به شما نوشتم، بجهت آن ظالم یا مظلوم نبود، بلکه تا غیرت ما درباره‌ی شما به شما در حضور خدا ظاهر شود.¹³و از این جهت تسلی یافتیم لیکن در تسلی خود شادی ما از خوشی تیطس بی‌نهایت زیاده گردید چونکه روح او از جمیع شما آرامی یافته بود.¹⁴زیرا اگر درباره‌ی شما بدو فخر کردم، خجل نشدم بلکه چنانکه همه‌ی سخنان را به شما به

vehement desire, yea, what zeal, yea, what revenge! In all things ye have approved yourselves to be clear in this matter.¹² Wherefore, though I wrote unto you, I did it not for his cause that had done the wrong, nor for his cause that suffered wrong, but that our care for you in the sight of God might appear unto you.¹³ Therefore we were comforted in your comfort: yea, and exceedingly the more joyed we for the joy of Titus, because his spirit was refreshed by you all.¹⁴ For if I have boasted any thing to him of you, I am not ashamed; but as we spake all things to you in truth, even so our boasting, which I made before Titus, is found a truth.¹⁵ And his inward affection is more abundant toward you, whilst he remembereth the obedience of you all, how with fear and trembling ye received him.¹⁶ I rejoice therefore that I have confidence in you in all things.

راستی گفتیم، همچنین فخر ما به تیطُس راست شد.¹⁵ و خاطر او به سوی شما زیادتیر مایل گردید، چونکه اطاعت جمیع شما را به یاد می‌آورد که چگونه بهتس و لرز او را پذیرفتید.¹⁶ شادمانم که در هر چیز بر شما اعتماد دارم.